

[Udenrigsministeren.]

slutte sig til, og det ærede medlem hr. Per Møller spurgte, hvorfor Norge og Sverige stillede sig anderledes end Danmark, en betragtning, som også det ærede medlem hr. Poul Dam var inde på; han var endda bekymret over, at Norge og Sverige ikke sluttede sig til. Jeg kan dertil sige, at når Norge og Sverige ikke har ratificeret, hænger det vel i første række sammen med, at de har en anden kystlinje, end vi har, en anden kontur. Det spiller bl. a. en stor rolle for Norge, så vidt jeg forstår det, at basislinjer skal trækkes sådan, at der ikke tages hensyn til skær, medmindre der er bygget på dem. Artikel 4, stk. 3, mener Norge er en anstødssten for dem, man kunne måske sige et skær, hvorpå deres tilslutning kan strandе.

Man kunne også gøre opmærksom på, at den lovgivning, som Sverige har gennemført, i virkeligheden har holdt sig inden for konventionens rammer, sådan at selv om de ikke har tilsluttet sig den, så har de dog fulgt de samme retningslinjer.

Når det ærede medlem hr. Poul Dam siger, at de lande, der har ratificeret, jo er væsentligt lande, der har langt til havet, og nævner Malawi, Uganda og andre lande, så må man måske gøre opmærksom på, at USA og Storbritannien og Nederlandene og Finland også hører til de lande, der har ratificeret, og de har jo alligevel forholdsvis let adgang til havet.

Det ærede medlem hr. Per Møller spurgte, hvorpå vi begrundede vor formodning eller et fornyet håb om, at der kunne blive en anderledes stilling til søterritoriets afgrænsning. Dertil kan jeg blot sige, at det jo altså lå vanskeligt på grund af modsætning imellem staterne, men at der syntes at være en udvikling i gang, sådan at man kunne gøre sig et håb om en fornyet konference, hvor også dette problem kunne blive taget op. Og dér vil det jo også være et skridt på vejen, at disse konventioner er ratificeret af en lang række lande.

De tre konventioner og protokollen, vi her forhandler, har jo været længe undervejs. Jeg synes, der kan være en almindelig glæde over og tilslutning til, at vi nu kan få dem i havn.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går forslaget til folketingsbeslutning direkte til anden (sidste) behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om diplomatiske forbindelser.

(Lovforslaget (nr. 88) findes i tillæg A. sp. 1995, fremsættelsen i tidenden sp. 1087).

Lovforslaget sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: På mit partis vegne kan jeg anbefale dette lovforslag, der i realiteten i alt væsentligt er en sammenfatning i én lov af de lovbestemmelser og den sædvaneret, der i tidens løb er tilvejebragt angående diplomaters og diplomatiske repræsentationers retsstilling. Der er dog en enkelt nydannelse, og den vil jeg nu gerne have lidt belyst i et udvalgsarbejde.

Når forslaget er vedtaget — og det er jeg ikke i tvivl om at det bliver — har Danmark ratificeret en konvention, udfærdiget i Wien den 18. april 1961 på FN's initiativ. Forslaget til konventionen var udarbejdet af FN's folkeretskommission. Det anføres i bemærkningerne til lovforslaget, at denne Wienerkonvention adskiller sig fra traditionel lovgivningssystematik derved, at den giver regler for de diplomatiske repræsentationers retsstilling i relation til mange forskellige områder af lovgivningen. Man har fundet det hensigtsmæssigt at anvende den ikke før benyttede fremgangsmåde at sætte en konventionstekst i kraft som lov. Jeg tør ikke kritisere denne fremgangsmåde, og det er helt åbenbart, at man hermed i hvert fald opnår den bedste garanti for, at alle de af konventionen følgende ændringer i dansk lovgivning gennemføres.

Jeg kan tilsige mit partis velvillige medvirken til lovforslagets gennemgang i et udvalg.